

**UCHWAŁA NR LXI/636/2014
RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA**

z dnia 15 maja 2014 r.

**w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę Wojewody Dolnośląskiego, z siedzibą przy
Pl. Powstańców Warszawy 1 we Wrocławiu, na uchwałę nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego
2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru
pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm¹⁾) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm²⁾) uchwała się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu skargę Wojewody Dolnośląskiego z siedzibą przy Pl. Powstańców Warszawy 1 we Wrocławiu, na uchwałę nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu (Dz.Urz.Woj.Doln. z 2014 roku poz. 1106) wraz z odpowiedzią na skargę.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej Wałbrzycha

Maria Anna Romańska

Uzasadnienie

W związku ze skargą złożoną przez Wojewodę Dolnośląskiego, z siedzibą przy Pl. Powstańców Warszawy 1 we Wrocławiu, na uchwałę nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru pokopalnianego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu, zasadnym jest podjęcie uchwały w przedmiocie odpowiedzi na skargę.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej Wałbrzycha

Maria Anna Romańska

---

¹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2013 r. poz. 645, poz.1318, z 2014 r. poz.379

²⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2012 r. poz. 1101, poz.1529, z 2014 r. poz. 543

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr LXI/636/2014
Rady Miejskiej Wałbrzycha
z dnia 15 maja 2014 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78/79
50-126 Wrocław**

Skarżący: Wojewoda Dolnośląski

(adres w aktach)

Organ: Rada Miejska Wałbrzycha

(adres w aktach)

**Odpowiedź na skargę Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha
Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu
zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej
w Wałbrzychu.**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.), Rada Miejska Wałbrzycha udziela odpowiedzi na skargę Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu.

Jednocześnie Rada Miejska Wałbrzycha wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r., które wpłynęło do Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu dnia 25 kwietnia 2014 r., Wojewoda Dolnośląski wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu.

Uchwała ta została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z dnia 5 marca 2014 r. pod poz. 1106.

Dowód:

- uchwała Rady Miejskiej Wałbrzycha Nr LVIII/593/2014 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Małopolskiej i Górniczej w Wałbrzychu
- oryginał skargi

Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności poszczególnych regulacji tej uchwały, zarzucając ich podjęcie z istotnym naruszeniem prawa, mianowicie § 4 ust. 4 zd. 2 we fragmencie „w szczególności”, § 5 ust. 5, § 13 ust. 6 pkt 2, § 14 ust. 5 i § 23 ust. 2 we fragmencie: „i warunek zachowania istniejącej wartościowej zieleni wysokiej”.

W ocenie Rady Miejskiej w Wałbrzychu w przypadku powyższych, zaskarżonych przez Wojewodę regulacji przedmiotowej uchwały, nie zachodzi przesłanka istotnego naruszenia prawa, uzasadniająca wniesienie skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz stwierdzenie nieważności tych zapisów planu.

Co więcej, w ocenie Rady, nie doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.).

W § 4 ust. 3 uchwały Rada wskazała, że „Na rysunku planu przedstawiono przebiegi nieprzekraczalnych linii zabudowy. Regulacjom liniami zabudowy nie podlegają w szczególności wykusze, zadaszenia przedwejsciowe oraz okapy wysunięte mniej niż 1,2 m poza obrys rzutu budynku.”

Organ nadzoru zarzucił, że powyższa regulacja narusza zasady kształtowania zabudowy wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej rozporządzeniem Ministra Infrastruktury. Zgodnie ze wskazanym zapisem rozporządzenia, wśród wymogów dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego wskazano, że ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

Organ nadzoru zarzucił przy tym, że w przypadku § 4 ust. 3 zd. 2 występuje niejasne sformułowanie, z którego nie wynika w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, jakie elementy nie podlegają regulacji liniami zabudowy.

Jak stanowi art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obowiązkowo m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz linie zabudowy.

Określając zasady kształtowania zabudowy Rada postanowiła, że dopuszczalnym jest, a zatem stanowi zasadę kształtowania zabudowy, aby niektóre elementy budynku czy też elementy występujące na elewacjach, niejako wystawały poza ustaloną linię zabudowy. Organ nadzoru podnosi, że dopiero w wyjaśnieniach przesłanych w toku postępowania nadzorczego wskazano, że „zwrot 'w szczególności' nie dotyczy możliwości wyłączenia spod rygorów linii zabudowy samych budynków”. Należy zauważyć, że o tym, że spod rygorów linii zabudowy nie można wyłączyć budynków rozstrzyga samo wprowadzenie linii zabudowy. Są to bowiem ustalone w planie miejscowym linie, stanowiące granice, których nie może przekroczyć stawiany budynek.

Z kolei zasady kształtowania zabudowy rozumiane są jako „formowanie przestrzeni poprzez określanie zarówno form budynków jak i ich usytuowanie”.

Nie można zatem uznać, że użycie przez uchwałodawcę w treści planu zwrotu „w szczególności” dla określenia elementów budynków mogących wystawać poza ustaloną i nieprzekraczalną przez sam budynek linię zabudowy, stanowi naruszenie zasad sporządzania planu w zakresie zasad kształtowania zabudowy.

Skoro bowiem w ramach zasad kształtowania zabudowy właśnie jako zasadę kształtowania zabudowy dopuszcza się możliwość wykroczenia poza ustaloną linię zabudowy określonych elementów budynków zlokalizowanych nad tą linią czy też elementów elewacji zlokalizowanych nad tą linią, nie może być mowy o naruszeniu zasad sporządzania planu.

Słusznie wskazuje Wojewoda, że normy stanowione przez prawodawcę powinny być sformułowane w sposób jednoznaczny, jasny i precyzyjny.

Cechy te mogą zostać przypisane zakwestionowanej przez Wojewodę regulacji. Co więcej, nie można mówić również o pogorszeniu sytuacji adresatów zakwestionowanego zapisu planu. Właśnie użycie zwrotu „w szczególności” wpływa w sposób korzystny na ich sytuację, gdyż pozwala, w ramach wykonania planu i realizacji zasad kształtowania zabudowy, na umieszczenie na

budynkach innych jeszcze, niemożliwych do przewidzenia na etapie uchwalania planu, elementów. Wylimitowanie z treści planu zakwestionowanego zapisu będzie powodowało, że podmioty zagospodarowujące teren objęty ustaleniami planu będą miały ograniczoną możliwość wykonania zapisów uchwały. Dopiero bowiem na etapie wykonania planu i planowania, z zachowaniem ustawowo określonych procedur, zabudowy danego terenu, możliwe jest ostateczne ustalenie, czy poza linię zabudowy na danej nieruchomości może wystawać wyłącznie zadaszenie nadwejsiowe czy też można umieścić na ścianie budynku również klimatyzator, niezbędny do zapewnienia komfortu mieszkania dla właściciela nieruchomości albo też komfortu korzystania z usług na danym terenie.

W przedmiotowej sprawie dla określenia, w ramach zasad kształtowania zabudowy, elementów mogących wystawać poza linię zabudowy, nie było możliwe sformułowanie definicji zakresowej, o której mowa w § 153 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej. Z tego też względu, z uwagi na § 153 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, oraz z uwagi na brak możliwości sformułowania definicji zakresowej pojęcia „elementów niepodlegających regulacjom liniami zabudowy” objaśniono znaczenie tego określenia przez przykładowe wyliczenie jego zakresu, wyraźnie wskazując przykładowy charakter wyliczenia przez posłużenie się zwrotem "w szczególności".

Organ nadzoru zarzucił, że zamieszczając w przedmiotowym planie miejscowym zapis § 4 ust. 3 Rada naruszyła zasady sporządzania planu w zakresie zasad kształtowania zabudowy i określenia linii zabudowy, wskazując na naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury.

Tymczasem przedmiotowy plan miejscowy zawiera określenie linii zabudowy oraz określa zasady kształtowania zabudowy.

Powyższe czyni ww. zarzut bezzasadnym.

Wnosząc skargę na uchwałę Nr LVIII/593/2014 Wojewoda Dolnośląski zarzucił, że § 5 ust. 5, §13 ust. 6 pkt 2 i § 23 ust. 2 uchwały zostały podjęte z istotnym naruszeniem prawa.

Wojewoda wskazał przy tym, że określając podstawowe ustalenia funkcjonalne dla wszystkich terenów objętych ustaleniami planu Rada zobligowana była do uczynienia tego w sposób jasny i precyzyjny, niebudzący wątpliwości interpretacyjnych.

Za pojęcia niejasne Wojewoda uznaje pojęcie „niewielkie urządzenia i obiekty infrastruktury technicznej”, „wartościowa zieleń wysoka”, „pomieszczenia o dużej częstotliwości odwiedzających”.

Tymczasem są to pojęcia powszechnie używane w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego i ich znaczenie nie budzi wątpliwości interpretacyjnych ani autorów planu, ani właścicieli terenów objętych ustaleniami planu ani też wykonawców planu i organów wydających odpowiednie pozwolenia służące wykonaniu planu.

W ocenie Rady Miejskiej Wałbrzycha pojęcia użyte w zakwestionowanych zapisach planu są sformułowane w sposób jasny i precyzyjny.

Należy bowiem podkreślić, że nie można czytać ustaleń planu w sposób wybiórczy. Z treści § 5 ust. 5 uchwały oraz z dalszych jej postanowień wynika bowiem w sposób jednoznaczny, jakiego rodzaju urządzenia i obiekty infrastruktury technicznej uznawane są przez uchwałodawcę za „niewielkie”.

Są to w szczególności pompownie wody, przepompownie ścieków, separatory ropopochodne, komory ciepłownicze, a poza terenami dróg – również stacje transformatorowe i stacje redukcyjno - pomiarowe gazu.

To, jak duże urządzenia infrastruktury technicznej mogą być lokalizowane na obszarze objętym ustaleniami planu i że są to wyłącznie urządzenia niewielkie, wynika także z ustalonych wskaźników zabudowy, przewidzianych dla poszczególnych terenów objętych ustaleniami planu. Zagospodarowanie terenu zgodnie z ustaleniami planu nie pozwala bowiem na lokalizowanie na terenie objętym jego ustaleniami wszystkich i co ważniejsze, dowolnych urządzeń infrastruktury technicznej. Skoro bowiem, przykładowo, na terenie oznaczonym 2O,AG - Teren istniejącego zakładu recyklingu przetwarzającego odpady niebezpieczne i inne niż niebezpieczne – do zachowania, dopuszcza się sytuowanie obiektów aktywności gospodarczej, maksymalny dopuszczany wskaźnik powierzchni zabudowy terenu wynosi 0,6, a minimalny dopuszczany udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej wynosi 20 %, jeżeli będzie zachodziła konieczność zlokalizowania na tym obszarze obiektów infrastruktury technicznej, będą to musiały być wyłącznie niewielkie obiekty, pozwalające na zachowanie ustalonych wskaźników zabudowy.

Istotnym jest również, że w przedmiotowej uchwale dla określenia elementów infrastruktury technicznej, nie było możliwe sformułowanie definicji zakresowej, o której mowa w § 153 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej. Z tego też względu, z uwagi na § 153 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, oraz objaśniono znaczenie pojęcia „niewielkich, nieuciążliwych urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej” wyjaśniono przez przykładowe wyliczenie jego zakresu, wyraźnie wskazując przykładowy charakter wyliczenia przez posłużenie się zwrotem "w szczególności".

W trakcie zagospodarowywania terenu może się bowiem okazać, że niezbędne jest zlokalizowane innych jeszcze urządzeń infrastruktury technicznej, niemożliwych do przewidzenia w treści uchwały.

W zakresie § 13 ust. 6 pkt 2 Wojewoda zarzucił podjęcie tej regulacji z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury.

Należy zauważyć, że Rada, zgodnie z wymogami art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określiła minimalną liczbę miejsc do parkowania.

Wojewoda podnosi, że Rada, przedstawiając wyjaśnienia do przedmiotowej uchwały, sama sobie zaprzeczyła odnosząc się do zapisu §153 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, co też, w ocenie Wojewody, powoduje, że nie jest jasne znaczenie pojęcia „pomieszczenia o dużej częstotliwości odwiedzających”. Tym samym, zdaniem Wojewody, nie jest zapisem niebudzącym wątpliwości regulacja planu w zakresie § 13 ust. 6 pkt 2.

Należy zauważyć, że w treści skargi organ nadzoru zarzuca, że Rada Miejska Wałbrzycha używa zwrotu „w szczególności” w treści planu. Zwrot ten nie został użyty w przypadku § 13 ust. 6 pkt 2, gdzie wskazano, że pomieszczenia o dużej częstotliwości odwiedzających to poczta i biura wysyłkowe. Wojewodzie wskazano natomiast, że znaczenie pojęcia „pomieszczenia o dużej częstotliwości odwiedzających” wyjaśniono w nawiasie.

Ocenie legalności podlega bowiem uchwała, a nie wyjaśnienia złożone w toku postępowania.

W skardze Wojewoda zarzucił również podjęcie z istotnym naruszeniem prawa regulacji § 23 ust. 2 we fragmencie „i warunek zachowania istniejącej wartościowej zieleni wysokiej”.

Wojewoda podnosi, że Przewodnicząca Rady wskazała, że „wartościowa zieleń wysoka to określenie użyte w znaczeniu powszechnie zrozumiałym”.

Jak wynika z treści skargi, pojęcie to jest niezrozumiałe dla organu nadzoru. Co więcej, organ nadzoru oceniając legalność ustaleń planu w zakresie terenów 9Z, 10Z, 11Z, 12Z, 13Z, czyli terenów istniejącej zieleni nieurządzonej przeznaczanej do zachowania (§ 23 ust. 1 uchwały), dokonał dowolnej interpretacji regulacji dotyczących przeznaczenia tych terenów. O powyższym

świadczy wskazanie przez organ nadzoru, że „(...) z treści § 23 ust. 1 uchwały oraz dalszych wyjaśnień Przewodniczącej wynika, że obowiązkiem zachowania powinna zostać objęta wszelka zieleń wysoka, a nie tylko „wartościowa.””

Organ nadzoru przyjmuje również w sposób dowolny, że regulacja § 23 ust. 2 uchwały stanowi „zasady ochrony przyrody” regulowane dla terenów 9Z, 10Z, 11Z, 12Z, 13Z. Tymczasem Rada udzielając wyjaśnień w zakresie § 23 uchwały nie wskazywała organowi nadzoru, że zapis § 23 ust. 2 stanowi zasady ochrony przyrody dla tych terenów.

Brak jest zatem podstaw prawnych do przyjmowania przez organ nadzoru, że nastąpiło naruszenie zasad ochrony przyrody poprzez ich niejednoznaczne określenie. Co więcej, nie można również przyjmować, co bezpodstawnie domniemywa organ nadzoru, że określenie zasad ochrony przyrody dla obszarów oznaczonych w przedmiotowym planie symbolami 9Z, 10Z, 11Z, 12Z, 13Z miałyby nastąpić poza planem przez niewiadomy organ.

Należy zauważyć, że właściciel czy też właściciele terenów oznaczonych symbolami 9Z, 10Z, 11Z, 12Z, 13Z, dla których to terenów ustalono przeznaczenie podstawowe - tereny istniejącej zieleni nieurządzonej przeznaczanej do zachowania, w ramach wykonania planu i zagospodarowania zgodnie z ustalonym przeznaczeniem wynikającym z brzmienia §23 ust. 1 uchwały, nawet w sytuacji, gdy będą chcieli dokonać wycięcia drzewa, które rośnie na tym terenie, będą musieli zachować odpowiednie procedury wynikające z ustawy o ochronie przyrody.

Podkreślenia wymaga, że z uwagi na zasady sporządzania planu oraz brzmienie regulacji prawnych zawartych w ustawach szczegółowych, brak było podstaw prawnych do precyzyjnego wskazywania przez Radę Miejską Wałbrzycha, które z drzew rosnących na obszarze istniejącej zieleni nieurządzonej przeznaczonej do zachowania stanowią wartościową zieleń wysoką.

Rada, mając na uwadze art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zobligowana była do określenia przeznaczenia terenu

Nie będzie zatem miała miejsca wskazana przez Wojewodę Dolnośląskiego sytuacja, że poza planem będą doprecyzowywane zasady ochrony przyrody poprzez ocenę, jaka zieleń posiada walor wartościowej i w związku z tym podlega ochronie, a jaka nie.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Rady, nie można mówić o naruszeniu zasad sporządzania planu w przypadku zakwestionowanych przez organ nadzoru regulacji planu.

Tym samym nieuzasadnione pozostają zarzuty skargi w tym zakresie.

Wnosząc skargę na uchwałę Wojewoda zarzucił również, w zakresie § 14 ust. 5 uchwały, że regulacja ta narusza art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Powyższe naruszenie prawa, jak wskazuje Wojewoda, wynika z faktu, że, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w odrębnych przepisach.

Należy zauważyć, że z cytowanego przez organ nadzoru art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika obowiązek przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej oraz określa wyjątki od tego obowiązku.

Organ nadzoru kwestionując § 14 ust. 5 planu nie kierował się kryterium legalności, ale kryterium celowościowym. Istotnym jest bowiem, że obszar objęty ustaleniami planu jest w większości niezabudowany. Zabudowa, zgodna z przeznaczeniem planu, jest możliwa wyłącznie w przypadku niektórych terenów objętych ustaleniami planu. Co więcej, nie wszystkie z planowanych inwestycji będą wymagały podłączenia do systemu sieci kanalizacyjnej. Rozstrzygający jest tutaj rodzaj inwestycji.

Niemniej jednak, jeżeli na danym obszarze w dacie wejścia w życie planu nie były zlokalizowane przydomowe oczyszczalnie ścieków, o których mowa wyżej, ich budowa będzie wymagała odrębnych pozwoleń.

W § 14 ust. 5 planu Rada wskazała, że ścieki komunalne **należy** odprowadzać do systemu sieci kanalizacyjnych.

Nie wyklucza to zatem budowy przydomowej oczyszczalni ścieków, jeśli będzie zachodziła taka konieczność.

Abstrahując od powyższego wskazania wymaga, że w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach mowa jest o „przydomowej” oczyszczalni ścieków. Na obszarze objętym ustaleniami planu, jak stanowi § 5 ust. 3 planu, **nie dopuszcza się lokalizowania zabudowy mieszkaniowej w żadnej formie.**

Wobec powyższego, również powyższy zarzut organu nadzoru pozostaje bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe, Rada Miejska Wałbrzycha wnosi jak na wstępie.